

I

IK WIST DAT MIJN BROER IN EEN PANTER ZOU VER-
anderen voordat hij het zelf wist. Terwijl ik naar de af-
gelegen kruispuntgemeenschap van Hotshot reed, keek
mijn broer zwijgend naar de zonsondergang. Jason droeg
oude kleren, en hij had een plastic Wal-Marttas met daar-
in een paar dingen die hij misschien nodig zou hebben –
tandenborstel, schoon ondergoed. Hij zat ineengedoken
in zijn dikke camouflagejas, en keek recht voor zich uit.
Zijn gezicht stond strak van de behoefte zijn angst en op-
winding te beheersen.

‘Zit je gsm in je zak?’ vroeg ik, en ik wist dat ik hem dat
al had gevraagd zodra de woorden uit mijn mond waren.
Maar Jason knikte slechts in plaats van naar me te snau-
wen. Het was nog middag, maar aan het einde van januari
valt de duisternis vroeg in.

Vanavond zou de eerste vollemaan van het nieuwe jaar zijn.

Toen ik de auto stilzette, draaide Jason zich naar me om en keek me aan, en zelfs in het flauwe licht zag ik de verandering in zijn ogen. Ze waren niet langer blauw zoals die van mij. Ze waren geelachtig. Hun vorm was veranderd.

‘Mijn gezicht voelt raar,’ zei hij. Maar hij had nog steeds niet één en één bij elkaar opgeteld.

Het kleine Hotshot lag stil en roerloos in het tanende licht. Een koude wind blies over de kale vlakten, en de dennen en eiken rilden in de kille windvlagen. Er was slechts één man te zien. Hij stond buiten voor een van de huisjes, het huisje dat pas geschilderd was. De ogen van deze man waren gesloten, en zijn gebaarde gezicht was naar de donkerende lucht geheven. Calvin Norris wachtte tot Jason uit de passagiersdeur van mijn oude Nova klom voor hij kwam aanlopen en zich naar mijn raam boog. Ik draaide het naar beneden. Zijn geelgroene ogen waren zo opzienbarend als ik me herinnerde, en de rest van hem was net zo onopvallend. Gedrongen, grijzend, robuust; hij zag eruit als honderd andere mannen die ik in Café Merlotte had gezien, op die ogen na.

‘Ik zal goed voor hem zorgen,’ zei Calvin Norris. Achter hem stond Jason met zijn rug naar me toe. De lucht rondom mijn broer had een merkwaardige eigenschap; hij leek te vibreren.

Niets van dit was de schuld van Calvin Norris. Hij was niet degene geweest die mijn broer had gebeten en hem voor altijd had veranderd. Calvin, een weerpanter, was geboren zoals hij was; het was zijn aard. Ik dwong mezelf te zeggen: ‘Dank je.’

‘Ik zal hem in de ochtend thuisbrengen.’

‘Naar mijn huis, graag. Zijn truck staat bij mij.’

‘Goed dan. Een fijne avond.’ Hij hief zijn gezicht weer

op naar de wind, en ik voelde dat de hele gemeenschap zat te wachten, achter hun ramen en deuren, tot ik zou vertrekken.

Dus dat deed ik.

Jason klopte de volgende ochtend om zeven uur op mijn deur. Hij had nog steeds zijn Wal-Mart-tasje, maar hij had niets erin gebruikt. Zijn gezicht vertoonde blauwe plekken, en zijn handen zaten vol krassen. Hij zei geen woord. Hij staarde me alleen maar aan toen ik vroeg hoe het met hem was, en liep door de kamer langs me heen naar de gang. Met een resolute klik sloot hij de deur naar de badkamer op de gang. Even later hoorde ik het water lopen, en ik slaakte een vermoeide zucht helemaal alleen voor mezelf. Hoewel ik naar mijn werk was gegaan en rond twee uur 's nachts moe was thuisgekomen, had ik niet veel slaap gehad.

Tegen de tijd dat Jason tevoorschijn kwam, had ik gebakken eieren met spek voor hem klaargemaakt. Hij ging met een uitdrukking van genoeg aan de oude keukentafel zitten: een man die iets vertrouwd en aangenaams doet. Maar na een seconde naar zijn bord gestaard te hebben, sprong hij op en rende terug naar de badkamer terwijl hij de deur achter zich dicht trapte. Ik hoorde hem overgeven, keer op keer.

Ik stond machteloos buiten de deur, wetende dat hij niet zou willen dat ik binnenkwam. Na een ogenblik ging ik terug naar de keuken om het eten in de vuilnisbak te kwakken, me schamend over de verspilling, maar onmogelijk in staat mezelf tot eten te dwingen.

Toen Jason terugkwam, zei hij alleen: 'Koffie?' Hij zag nog wit om de neus, en hij liep alsof hij pijn had.

'Gaat het met je?' vroeg ik, niet zeker of hij in staat was te antwoorden of niet. Ik schonk de koffie in een beker.

‘Ja,’ zei hij na een ogenblik, alsof hij erover na had moeten denken. ‘Dat was de meest ongelooflijke ervaring van mijn leven.’

Even dacht ik dat hij overgeven in mijn badkamer beoefende, maar dat was zeker geen nieuwe ervaring voor Jason. Hij was een stevige drinker geweest in zijn tienerjaren, tot hij erachter was gekomen dat het niets charmants of aantrekkelijks had om boven een toiletpot te hangen en je ingewanden uit te kotsen.

‘Transformeren,’ zei ik aarzelend.

Hij knikte, terwijl hij zijn koffiebeker in zijn handen koesterde. Hij hield zijn gezicht boven de damp die oprees van de hete, sterke zwartheid. Hij ving mijn blik op. Zijn ogen waren weer hun gebruikelijke blauw. ‘Het is de meest ongelooflijke roes,’ zei hij. ‘Omdat ik ben gebeten, niet geboren, word ik geen echte panter zoals de anderen.’

Ik kon afgunst in zijn stem horen.

‘Maar zelfs wat ik word is verbazingwekkend. Je voelt de magie in je, en je voelt hoe je botten zich bewegen en aanpassen, en je gezichtsvermogen verandert. Daarna ben je dichterbij de grond en loop je op een heel andere manier, en wat betreft rennen, alle Jezus, je kan rennen. Je kan jagen...’ En zijn stem stierf weg.

Ik wilde dat gedeelte trouwens toch liever niet weten.

‘Dus het valt wel mee?’ vroeg ik, mijn handen ineengevouwen. Jason was de enige familie die ik had, behalve een neef die jaren geleden geleidelijk aan was verdwenen in de onderwereld van drugs.

‘Het valt wel mee,’ stemde Jason in, en hij schraapte voor mij een lachje bij elkaar. ‘Het is fantastisch wanneer je echt het beest bent. Alles is zo simpel. Maar zodra je weer mens bent, begin je je over van alles zorgen te maken.’

Hij had geen zelfmoordneigingen. Hij was niet eens zwaarmoedig. Ik had niet in de gaten dat ik mijn adem

had zitten inhouden tot ik hem weer uitblies. Jason was in staat te leven met de kaart die hem was toebedeeld. Het kwam wel goed met hem.

De opluchting was enorm, alsof ik iets had verwijderd wat pijnlijk klem zat tussen mijn tanden of een scherpe steen uit mijn schoen had geschud. Dagen, zelfs weken, had ik me zorgen gemaakt, en nu was die angst verdwenen. Dat betekende niet dat Jasons leven als vormveranderaar vrij van zorgen zou zijn, van mij uit gezien althans. Als hij met een gewone menselijke vrouw trouwde, zouden hun kinderen normaal zijn. Maar als hij binnen de veranderaargemeenschap van Hotshot trouwde, zou ik nichtjes of neefjes krijgen die eens per maand in een dier veranderden. Na de puberteit tenminste; dat zou hun, en hun tante Sookie, wat voorbereidingstijd geven.

Gelukkig voor Jason had hij meer dan genoeg vakantie-dagen, dus hij werd niet verwacht bij het departement voor provinciale wegen. Maar ik moest vanavond werken. Zodra Jason in zijn opzichtige pick-uptruck was vertrokken, kroop ik terug in bed, met spijkerbroek en al, en binnen ongeveer vijf minuten lag ik in een diepe slaap. De opluchting werkte als een soort verdovingsmiddel.

Toen ik wakker werd, was het bijna drie uur en tijd voor mij om me klaar te gaan maken voor mijn dienst bij Merlotte. De zon buiten was helder en fel, en de temperatuur was elf graden, zei mijn binnen-buitenthermometer. Dat is niet zo ongewoon in Noord-Louisiana in januari. De temperatuur zou gaan dalen nadat de zon onderging, en Jason zou veranderen. Maar hij zou enigszins een pels hebben – geen volle vacht, aangezien hij in een halfmens-halfkat veranderde – en hij zou met andere panters zijn. Ze zouden gaan jagen. De bossen rondom Hotshot, dat in een afgelegen hoek van Provincie Renard lag, zouden van nacht weer gevaarlijk zijn.

Tijdens het eten, het douchen, het vouwen van de was, dacht ik aan een heleboel dingen die ik graag wilde weten. Ik vroeg me af of de veranderaars een mens zouden doden als ze er een tegenkwamen in de bossen. Ik vroeg me af hoeveel ze in hun dierlijke vorm van hun menselijk bewustzijn behielden. Als ze paarden in pantervorm, zouden ze dan een poesje of een baby krijgen? Wat gebeurde er wanneer een zwangere weerpanter de vollemaan zag? Ik vroeg me af of Jason inmiddels het antwoord wist op al deze vragen, of Calvin hem een soort briefing had gegeven.

Maar ik was blij dat ik Jason vanochtend niet had uitgehooft terwijl alles nog zo nieuw voor hem is. Ik zou later kansen genoeg krijgen om hem dingen te vragen. Voor de eerste keer sinds nieuwjaarsdag dacht ik aan de toekomst. Het vollemaanssymbool op mijn kalender leek niet langer een tijdsaanduiding van het einde van iets, maar slechts een andere manier om de tijd af te tellen. Terwijl ik mijn serveersteroefuitfit aantrok (zwarte broek en een wit t-shirt met boothals en zwarte Reeboks), voelde ik me bijna duizelig van vrolijkheid. Voor deze keer liet ik mijn haar loshangen in plaats van het naar achter en omhoog te trekken in een paardenstaart. Ik deed een paar felrode oorknoppen in en bracht een bijpassende kleur lippenstift aan. Wat oogmake-up en een beetje rouge, en klaar was kees.

Ik had gisteravond aan de achterkant van het huis geparkeerd, en ik controleerde zorgvuldig de achterveranda om er zeker van te zijn dat er geen vampiers op de loer lagen voordat ik de achterdeur achter me dichttrok en op slot deed. Ik was al eens eerder overrompeld, en dat was geen prettig gevoel. Hoewel het nauwelijks donker was, hingen er misschien enkele vroege vogels rond. Waarschijnlijk het laatste wat de Japanners hadden verwacht toen ze synthetisch bloed hadden ontwikkeld, was dat de beschikbaarheid ervan vampiers uit het rijk der legendes zou halen en

in het licht van de werkelijkheid zou brengen. De Japanners hadden alleen geprobeerd een paar centen te verdienen door de bloedvervanger te venten bij ambulancebedrijven en de eerstehulpafdeling van ziekenhuizen. In plaats daarvan was de manier waarop we naar de wereld keken voor altijd veranderd.

Over vampiers gesproken (al was het alleen maar tegen mezelf), ik vroeg me af of Bill Compton thuis was. Vampier Bill was mijn eerste liefde geweest, en hij woonde recht tegenover mij, aan de andere kant van het kerkhof. Onze huizen lagen aan een provinciale weg buiten het dorpje van Bon Temps en ten zuiden van het café waar ik werkte. De laatste tijd had Bill nogal veel gereisd. Ik kwam er alleen achter of hij thuis was als hij toevallig Merlotte binnenkwam, wat hij af en toe deed om zich onder de autochtonen te begeven en wat warm o-positief te drinken. Hij gaf de voorkeur aan TrueBlood, het duurste Japanse synthetische goedje. Hij had tegen me gezegd dat het bijna volledig zijn verlangens naar bloed vers van de bron bevredigde. Sinds ik Bill een aanval van bloedlust had zien hebben, kon ik God alleen maar danken voor TrueBlood. Soms miste ik Bill ontzettend.

Ik schudde mezelf mentaal door elkaar. Uit een inzinking breken, daar ging het vandaag allemaal om. Geen zorgen meer! Geen angst meer! Vrij en zesentwintig! Met een baan! Huis afbetaald! Geld op de bank! Dit waren allemaal goede, positieve dingen.

De parkeerplaats stond vol toen ik bij het café aankwam. Ik kon zien dat ik het vanavond druk zou hebben. Ik reed achterom naar de personeelsingang. Sam Merlotte, de eigenaar en mijn baas, woonde erachter in een erg mooie woonwagen die zelfs een tuintje had met een heg eromheen, Sams equivalent van een wit houten hekje. Ik deed mijn auto op slot en ging door de personeelsachterdeur, die

uitkwam op de gang met aan weerszijden het heren- en damstoilet, een grote opslagkamer, en Sams kantoor. Ik propte mijn tas en jas in een lege bureaula, trok mijn rode sokken op, schudde mijn hoofd zodat mijn haar recht hing, en ging door de deuropening (deze deur werd bijna altijd opengehouden) die naar de grote zaal van het café-restaurant leidde. Niet dat de keuken iets anders dan de meest eenvoudige kost produceerde: hamburgers, kipreepjes, friet en uienringen, salades in de zomer en chili in de winter.

Sam was de barman, de uitsmijter, en bij tijd en wijle de kok, maar de laatste tijd hadden we geluk dat we onze vacatures gevuld kregen: Sams seizoensgevoelige allergieën hadden hem zwaar getroffen, wat hem niet bepaald ideaal maakte om met voedsel te werken. De nieuwe kokkin was op komen dagen als antwoord op Sams advertentie van nog maar de week ervoor. Koks schenen het niet lang uit te houden bij Merlotte, maar ik hoopte dat Sweetie Des Arts een poosje zou blijven hangen. Ze kwam op tijd, deed haar werk goed, en bezorgde de rest van het personeel nooit problemen. Heus, dat is alles wat je je maar kon wensen. Onze laatste kok had mijn vriendin Arlene de hevige hoop gegeven dat hij De Ware zou zijn – in dit geval zou hij de vierde of vijfde Ware zijn geweest – voor hij zich uit de voeten had gemaakt met haar borden en vorken en een cd-speler. Haar kinderen waren diepbedroefd geweest; niet omdat ze van die kerel hadden gehouden, maar omdat ze hun cd-speler misten.

Ik liep door een muur van lawaai en sigarettenrook, waardoor het leek alsof ik een ander universum in liep. De rokers zitten allemaal aan de westkant van de kamer, maar de rook schijnt niet te weten dat hij daar moet blijven. Ik toverde een glimlach op mijn gezicht en stapte achter de bar om Sam een klopje op zijn arm te geven. Nadat hij vakkundig een glas had gevuld met bier en het naar een

klant had geschoven, zette hij nog een glas onder de tap en deed de handeling nog eens helemaal over.

‘Hoe gaat-ie?’ vroeg Sam voorzichtig. Hij was volledig op de hoogte van Jasons problemen, want hij was bij mij geweest de nacht dat ik Jason had gevonden terwijl hij gevangen werd gehouden in een gereedschapsschuurtje in Hotshot. Maar we moesten in bedekte termen spreken; vampiers waren in het openbaar getreden, maar vormveranderaars en Weers waren nog steeds in mysteries gehuld. De onderwereld van bovennatuurlijke wezens wachtte af om te zien hoe het de vampiers verging voordat ze het vampiervoorbeeld volgden en zich bekendmaakten.

‘Beter dan ik had verwacht.’ Ik lachte naar hem omhoog, maar niet te hoog, want Sam is geen grote man. Hij is mager gebouwd, maar hij is veel sterker dan hij lijkt. Sam is in de dertig – dat vermoed ik althans – en hij heeft rossig goud haar dat een aureool om zijn hoofd vormt. Hij is een aardige man, en een fantastische baas. Hij is ook een vormveranderaar, dus hij kan in elk dier veranderen. Het vaakst verandert Sam in een erg schattige collie met een prachtige vacht. Soms komt hij naar mijn huis en dan laat ik hem op het kleed in de woonkamer slapen. ‘Het komt wel goed met hem.’

‘Daar ben ik blij om,’ zei hij. Ik kan de gedachten van veranderaars niet zo makkelijk lezen als menselijke gedachten, maar ik kan zien of een stemming echt is of niet. Sam was blij omdat ik blij was.

‘Wanneer vertrek je?’ vroeg ik. Hij had die dromerige blik in zijn ogen, de blik die zei dat hij in gedachten door de bossen aan het rennen was, en het spoor van buidelratten volgde.

‘Zo gauw Terry komt.’ Hij lachte weer naar me, maar deze keer was de lach wat gespannen. Sam begon ongeduldig te worden.

De deur naar de keuken bevond zich net buiten het bar-gedeelte aan de westkant, en ik stak mijn hoofd om de deur om hallo te zeggen tegen Sweetie. Sweetie was mager, had donker haar en was rond de veertig, en ze droeg nogal wat make-up voor iemand die uit het zicht in de keuken zou zijn de hele avond. Ze leek ook wat scherpzinniger, misschien beter opgeleid, dan alle vorige snelbuffetkoks van Merlotte.

‘Gaat ’t goed met je, Sookie?’ riep ze, terwijl ze onder het praten een hamburger omdraaide. Sweetie was constant in beweging in de keuken, en ze hield er niet van als iemand haar in de weg stond. De tiener die haar hielp en de tafels afruimde, was vreselijk bang voor Sweetie en zorgde ervoor dat hij opzij sprong wanneer ze zich van bakplaat naar braadpan bewoog. Deze tienerjongen zette de borden klaar, maakte de salades, en liep naar het loket om de serveersters te vertellen welke bestelling klaarstond. Daarbuiten op de vloer waren Holly Cleary en haar beste vriendin, Danielle, hard aan het werk. Ze hadden er allebei opgelucht uitgezien toen ze me binnen hadden zien komen. Danielle deed de rookafdeling aan de westkant, Holly deed meestal het middengedeelte voor de bar, en ik deed de oostkant als we met zijn drieën werkten.

‘Ik moest maar eens opschieten, geloof ik,’ zei ik tegen Sweetie.

Ze wierp me een snelle glimlach toe en draaide zich weer om naar de bakplaat. De benauwde tiener, van wie ik de naam nog moest horen, gaf me een ineengedoken hoofdknik en ging weer verder met het inladen van de afwasmachine.

Ik wilde dat Sam me had gebeld voordat het zo druk was geworden; ik had het niet erg gevonden om wat eerder te komen. Uiteraard was hij niet helemaal zichzelf vanavond. Ik begon de tafels in mijn gedeelte te controleren;